

Sygn. akt IV 1Ka 419/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy, Sekcja ds. postępowań szczególnych i wykroczeń w składzie:

Przewodniczący: SSO Jadwiga Żmudzka

Protokolant: st. sekr. sądowy Halina Gofron

przy udziale oskarżyciela publicznego SM Kraków - specjalisty Małgorzaty Skłodowskiej

rozpoznał sprawę

B. K.

obwinionego o wykroczenia z art.97 kw, art.92 § 1 kw,

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego,

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie, Wydział (...) z dnia 22 lipca 2014 roku, sygn. akt II W 1319/14/S.

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy i zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV 1 Ka 419/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 15 grudnia 2014r.

B. K. został obwiniony o to, że:

I. w K. na ul. (...), kierując pojazdem marki V. o nr rej. (...), zatrzymał i pozostawił ww. pojazd na postój na chodniku nie przy krawędzi jezdni, co stwierdzono w dniu 29 grudnia 2013 r. około godz. 01.45,

tj. o wykroczenie z art. 97 k.w.

II. w K. na ul. (...), kierując pojazdem marki V. o nr rej. (...), nie zastosował się do znaku drogowego B-36 "zakaz zatrzymywania się" przez to, że zatrzymał i pozostawił ww. pojazd na postój w miejscu obowiązywania ww. znaku oraz na chodniku nie przy krawędzi jezdni, co stwierdzono w dniu 7 stycznia 2014 r. około godz. 19.25,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. i art. 97 k.w.

III. w K. na ul. (...), kierując pojazdem marki V. o nr rej. (...), nie zastosował się do znaku drogowego B-36 "zakaz zatrzymywania się" przez to, że zatrzymał i pozostawił ww. pojazd na postój w miejscu obowiązywania ww. znaku, co stwierdzono w dniu 11 listopada 2013 r. około godz. 10.50,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.

IV. w K. na ul. (...), kierując pojazdem marki V. o nr rej. (...) zatrzymał i pozostawił ww. pojazd na postój na chodniku nie przy krawędzi jezdni, co stwierdzono w dniu 29 grudnia 2013 r. około godz. 01.45,

tj. o wykroczenie z art. 97 k.w.

V. w K. na ul. (...), kierując pojazdem marki V. o nr rej. (...), nie zastosował się do znaku drogowego B-36 "zakaz zatrzymywania się" przez to, że zatrzymał i pozostawił ww. pojazd na postój w miejscu obowiązywania ww. znaku oraz w odległości mniejszej niż 10 metrów przed przejściem dla pieszych i w odległości mniejszej niż 10 metrów od skrzyżowania na chodniku nie przy krawędzi jezdni, co stwierdzono w dniu 7 stycznia 2014 r. około godz. 19.25,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. i art. 97 k.w.

VI. w K. na ul. (...), kierując pojazdem marki V. o nr rej. (...), nie zastosował się do znaku drogowego B-36 "zakaz zatrzymywania się" przez to, że zatrzymał i pozostawił ww. pojazd na postój w miejscu obowiązywania ww. znaku oraz na chodniku nie przy krawędzi jezdni, co stwierdzono w dniu 11 stycznia 2014 r. około godz. 03.10,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. i art. 97 k.w.

VII. w K. u zbiegu ul. (...) z ul. (...), kierując pojazdem marki V. o nr rej. (...), nie zastosował się do znaku drogowego B-36 "zakaz zatrzymywania się" przez to, że zatrzymał i pozostawił ww. pojazd na postój w miejscu obowiązywania ww. znaku oraz na chodniku nie przy krawędzi jezdni, co stwierdzono w dniu 17 stycznia 2014 r. około godz. 17.55,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. i art. 97 k.w.

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie, Wydział (...) wyrokiem z dnia 22 lipca 2014 roku, sygn. akt II W 1319/14/S orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. obwinionego B. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu wnioskami o ukaranie czynów, stanowiących wykroczenia z art. 92 § 1 kw, art. 97 kw z tym, że przyjmuje, iż miejscem popełnienia wykroczeń był chodnik przy ul. (...) na wysokości narożnej kamienicy ul. (...) i za to na mocy art. 92 § 1 kw w związku z art. 9 § 1 i 2 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 500 (pięćset) złotych;

II. na zasadzie art. 118 § 1 kpw i art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 100 (sto) złotych jako zryczałtowane wydatki postępowania oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją obrońca obwinionego w całości na korzyść obwinionego i zarzucił:

1/ naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to:

a/ art. 8 k.p.s.w. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zgromadzonych w toku postępowania dowodów w sposób graniczący z dowolnością poprzez uznanie, że obwiniony zaparkował dwa samochody stanowiące jego własność na chodniku nie przy krawędzi jezdni w dniu 29 grudnia 2013 r., pomimo że z treści wyjaśnień obwinionego wynika, że pojazdem marki V. o nr rej. (...) jeździ sporadycznie, jak również że z zasad logiki i doświadczenia życiowego wynika, że jedna osoba nie mogła równocześnie prowadzić i zaparkować dwóch pojazdów, jak również zaniechanie ustalenia, że obwiniony nie przyznał się do zaparkowania w/w pojazdów w dniu i w miejscu, w którym popełnione zostało wykroczenie;

b/ art. 8 k.p.s.w. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez zaniechanie ustalenia, że obwiniony jako osoba nieposiadająca wykształcenia prawniczego, działając w zaufaniu do treści książki wieczystej mógł pozostawać w usprawiedliwionym przekonaniu, że w miejscu skrzyżowania ul. (...) z ul. (...), jako na działce stanowiącej własność prywatną nie mają zastosowania przepisy ustawy- Prawa o ruchu drogowym i że miejsce to nie jest drogą publiczną, które to okoliczności podnosił w swoich wyjaśnieniach obwiniony, a które również znalazły potwierdzenie w

zeznaniach świadka B. R.;

c/ art. 39 § 1 i 2 k.p.s.w. art. 170 §

1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z odpisu księgi wieczystej (...) oraz z odpisu skróconego wypisu z rejestru gruntów dla działki nr (...) na okoliczność stanu własnościowego działki nr (...), na terenie której popełnione miało zostać wykroczenie, pomimo że okoliczność ta była istotna dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy z uwagi na treść art. 3 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, zgodnie z którym wpis w księdze wieczystej korzysta z domniemania zgodności z rzeczywistym stanem prawnym, która to okoliczność ma wpływ na ustalenie strony podmiotowej wykroczenia;

d/ art. 39 § 1 i 2 k.p.s.w. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków A. S. i B. S., pomimo że okoliczności na które świadkowie ci zostali zawnioskowani, a to podejmowanie interwencji u Straży Miejskiej dotyczących parkowania na terenie dawnej działki nr (...) przez osoby trzecie oraz odmowy podejmowanie interwencji na tym terenie przez Straż Miejską, powołującą się na to, że teren ten stanowi własność prywatną oraz okoliczność niezakończenia postępowania w przedmiocie zajęcia dawnej działki nr (...) pod drogę publiczną mają wpływ na ustalenie strony podmiotowej wykroczenia;

e/ art. 34 k.p.s.w. poprzez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności faktycznych, ujawnionych na rozprawie, w szczególności poprzez nieuwzględnienie treści wyjaśnień w zakresie w jakim stwierdził, że nie był pytany o to kto parkował pojazd, jak również że nie przyznawał się do parkowania pojazdów w czasie i miejscu wskazanym we wniosku o

ukaranie, a jedynie potwierdzał, że jest właścicielem tych pojazdów ;

2/ błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że „ul. (...) w K. stanowi drogę publiczną i własność Gminy Miejskiej K., (...) bez względu na treść księgi wieczystej”,

3/ błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że B. K. do dnia 21 stycznia 2014 r. był jedynym właścicielem pojazdu marki V. o nr rej. (...), a w dniu wydania wyroku, tj. w dniu 22 lipca 2014 r. był współwłaścicielem w/w pojazdu wraz z córką- A. S..

W oparciu o w/w zarzuty obrońca obwinionego wniósł o zmianę wyroku Sądu I instancji poprzez uniewinnienie obwinionego B. K..

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Tylko jeden zarzuty podniesiony w apelacji był częściowo trafny, nie dając wszak podstawy do zmiany czy uchylecia wyroku, zaś pozostałe zarzuty były bezzasadne.

Sąd Rejonowy przeprowadził obszernie postępowanie dowodowe. Cały zebrany materiał dowodowy poddał analizie zgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, za wyjątkiem fragmentu wyjaśnień oskarżonego odnosząc się do własności pojazdu marki V. nr rej. (...). Sąd Rejonowy dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, że do dnia 21 stycznia 2014r. był wyłącznym właścicielem tego samochodu a aktualnie jest współwłaścicielem tego auta. Apelujący wskazuje, że Sąd błędnie ustalił własność tego pojazdu bowiem jako współwłaściciele figurowali w dowodzie rejestracyjnym obwiniony oraz jego córka A. S., zaś w dniu 21.01.2014r. pojazd ten został przez właścicieli sprzedany. W tym zakresie obwiniony wyjaśnił w toku czynności wyjaśniających, że do dnia 21.01.2014r. był właścicielem tego pojazdu (k. 26). Obwiniony nie tłumaczył w toku czynności wyjaśniających bliżej stanu własności tego auta. W zakresie stanu własności rzeczonoego pojazdu Sąd I Instancji wyciągnął błędne wnioski z tych wyjaśnień. W pozostałym zakresie Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił wyjaśnienia obwinionego, tak jak i pozostałe dowody. Ocena dowodów została przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i jest oceną swobodną, a nie dowolną, dokonaną w oparciu o dyrektywy oceny dowodów, przewidziane w art. 7 k.p.k. i jako taka

pozostaje pod ochroną tego przepisu (za wyjątkiem wskazanym powyżej). Opierając się na takiej ocenie dowodów Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, nie dopuszczając się błędu w tych ustaleniach, za wyjątkiem ustalenia stanu własności wskazanego powyżej samochodu. Ten błąd w ustaleniach faktycznych nie mógł mieć i nie miał żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, jako że sprzedaż pojazdu miała miejsce po dacie zarzutów. To, że w chwili popełnienia przypisanych obwinionemu wykroczeń był on współwłaścicielem, a nie jedynym właścicielem tego samochodu nie ma żadnego znaczenia dla kwestii odpowiedzialności obwinionego za wszystkie przypisane mu wykroczenia, bowiem obwiniony działał w sposób, jak określono to w opisach każdego z czynów, zaś kwestia własności auta nie ma tu nic do rzeczy. Nawet sprawca kradzieży auta, gdyby postąpił tak, jak obwiniony, to ponosiłby odpowiedzialność za poszczególne wykroczenia.

Za wyjątkiem wskazanym powyżej, zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, odpowiada regułom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego oraz wskazaniom wiedzy.

Sąd Rejonowy badał okoliczności korzystne, jak i niekorzystne, zgodnie z wymogiem art. 4 k.p.k., przeprowadził bowiem dowody przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść obwinionego. Sąd Rejonowy uwzględnił przy wyrokowaniu całokształt materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły natomiast tylko te dowody, które Sąd uznał za wartościowe i wiarygodne. Żaden przepis procedury karnej nie nakłada na Sąd orzekający obowiązku czynienia ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody. Nie jest to bowiem możliwe w sytuacji, gdy przeprowadzone dowody są ze sobą sprzeczne, a tak jest w niniejszej sprawie. Wówczas Sąd I Instancji obowiązany jest jednym z nich dać wiarę, a innym waloru wiarygodności odmówić, zaś ocenę swoją uzasadnić, zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k., co też Sąd Rejonowy uczynił.

Za wyjątkiem wskazanym powyżej, bezzasadny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Zgodnie z utrwalonym poglądem wyrażanym w orzecznictwie, podzielonym przez Sąd Odwoławczy, błąd ustaleń faktycznych istotnych w orzekaniu zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd, nie odpowiada zasadom logiki, doświadczenia życiowego i wskazaniom wiedzy, kłóci się z zasadami rozumowania, a błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut takiego błędu nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się do samego zakwestionowania stanowiska Sądu czy do polemiki z ustaleniami Sądu. Sama możliwość przeciwstawiania ustaleniom Sądu odmiennego poglądu nie uprawnia zatem do wniosku o popełnieniu przez Sąd błędu ustaleń. Zarzut taki bowiem powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu w zakresie istotnych ustaleń (wyr. SA w Krakowie z 14 maja 2008 roku, II AKa 50/08, KZS 2008/7-8/64). Kontrola odwoławcza stwierdza, iż poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne (za wyjątkiem wskazanym powyżej) są w pełni prawidłowe i wynikają z tych dowodów, które zostały uznane za wiarygodne. Autor skargi apelacyjnej we wniesionym przez siebie środku odwoławczym upatruje dokonania przez Sąd I Instancji dowolnej oceny dowodów oraz dokonania błędnych ustaleń faktycznych, powołując się na wybrane przez siebie dowody (fragmenty dowodów), głównie wyjaśnienia obwinionego i dokonaną przez siebie ocenę materiału dowodowego, z którego wyciągnął własne wnioski, pomijając te dowody (fragmenty dowodów), które przekonały Sąd Rejonowy o sprawstwie i winie obwinionego. Taka krytyka odwoławcza odnosząca się tylko do części materiału dowodowego, potraktowanego wybiórczo, z pominięciem tych dowodów (fragmentów dowodów), które obciążają obwinionego, a także nie wykazująca jednocześnie, aby Sąd I instancji którąkolwiek regułą swobodnej oceny dowodów naruszył, nie może skutecznie uzasadniać podniesionego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Apelujący, starając się podważyć ocenę dowodów, dokonaną przez Sąd Rejonowy, podnosi, powołując się na zasady logiki i doświadczenia życiowego, że jedna osoba nie mogła równocześnie prowadzić i zaparkować dwóch pojazdów. Apelujący ma oczywiście rację co do niemożności takowych działań w jednym czasie, tyle, że obwinionemu nie przypisano zaskarżonym wyrokiem, ażeby w tym samym czasie (co do minuty i sekund) równocześnie prowadził i zaparkował dwa auta.

Wbrew temu, co podaje apelujący, Sąd Rejonowy miał na względzie, że obwiniony nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Jak już powyżej podniesiono, za wskazanym wyjątkiem Sąd I Instancji prawidłowo ocenił wyjaśnienia obwinionego i wyciągnął z nich trafne wnioski.

Nie doszło do naruszenia wskazywanych w pkt c) i d) apelacji, przepisów procedury poprzez oddalenie wniosków dowodowych o przeprowadzenie dowodów wymienionych w tych punktach (nieprzesłuchanie B. S. jest równoznaczne z oddaleniem wniosku dowodowego o jej przesłuchanie). W tych wszystkich przypadkach zachodziły podstawy do oddalenia wniosków dowodowych, podane przez Sąd Rejonowy na k. 87.

Apelujący zarzuca, że świadkowie Ł. K., W. W. i B. R. zeznali, że nie widzieli osoby parkującej pojazd. Takie stwierdzenie jest tylko w części prawdziwe, gdy odnosi się do świadków Ł. W. i W. W., nie jest zaś prawdziwe, gdy idzie o świadka B. R.. Wymieniona zeznała bowiem, że w dniu 17.01.2014r. na miejscu interwencji był mężczyzna, którym po wylegitymowaniu okazał się być obwiniony, który przyznał się, iż to on zaparkował pojazd.

Apelujący w odwołaniu przytacza tylko niewielki fragment zeznań świadka B. R., niepełne zdania, co daje mu podstawę do wysnucia tezy, mającej wspierać zarzuty apelacji. Tymczasem pełna treść zeznań świadka B. R. nie daje podstaw do wyciągnięcia wniosków, analogicznych jak obrońca. Wbrew temu, co podaje apelujący, Sąd Rejonowy nie pominął zeznań tego świadka. Obwiniony twierdził do B. R. na miejscu interwencji, że to teren prywatny i ma prawo tam parkować, jednakże takie twierdzenia stanowiły realizację przygotowanej przez obwinionego linii obrony (obwiniony już wcześniej wielokrotnie nieprawidłowo parkował w tym samym miejscu i był nawet za podobne zachowania karany).

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że ulica (...) w K. stanowi drogę publiczną i własność Gminy Miejskiej K..

Sąd Rejonowy przekonująco wykazał, że obwiniony działał umyślnie z zamiarem wynikowym. Przedstawioną w tym zakresie argumentację Sąd Odwoławczy w pełni akceptuje.

Przyjęta przez Sąd Rejonowy kwalifikacja prawna czynów jest prawidłowa.

Wymierzona obwinionemu kara jest adekwatna do stopnia jego winy, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynów, bierze pod uwagę cele, jakie kara ma osiągnąć w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze w odniesieniu do obwinionego, będąc karą zasłużoną, celową i sprawiedliwą.

Sąd Odwoławczy nie dopatrył się okoliczności określonych w art. 104 § 1 k.p.w. oraz w art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Mając na uwadze powyższe, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy

(art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.). O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na zasadzie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w., zasądzając od obwinionego kwotę 100 złotych, na co złożyło się: 50 zł tytułem opłaty oraz 50 zł tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze, zgodnie z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U.01.118.1269). Obwiniona jest w stanie uiścić te koszty.